

inde i et enkelt Kontor, hvorved alt dette Spild ophører. Det er et Eksempel paa, at Decentralisation undertiden er et slet Middel til Forenkling, og at Centralisation her er det eneste rette.

Jeg maa maaske gøre den højtærede Indenrigsminister opmærksom paa, at han ved Fremsettelsen af dette Lovforslag udtrykte sig hypotetisk, hvad der kun er naturligt, idet han sagde, at „hvis“ denne Kontrol med Udvekslingen blev henvist til Centralisation, vilde det og det ske, og det var Besparselse. Jeg haaber, at dette „hvis“ ikke betyder nogen Betænkelighed ved Reformens Gennemførelse. I Lovforslaget og dets Bemærkninger findes det overhovedet ikke omtalt, og det skal heller ikke findes der, thi det er et Administrationsspørgsmaal og ikke et Lovgivningsspørgsmaal. Jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister ikke vil betragte det som et Overgreb fra Rigsdagen overfor Administrationen, at jeg beder om Oplysning om, hvor langt man er kommet i sine Overvejelser, og Beroligelse i den Henseende, at dette lille hypotetiske „hvis“ ikke betegner nogen Betænkelighed overfor selve Reformen, thi endskønt denne i Betænkningen kun fylder 17 Linier og ganske vist i Bilagene breder sig noget mere — og i alle Aktstykkerne er Tonen mellem Embedsmændene indbyrdes ikke lige venlig —, regner jeg den for at være en af de vigtigste Ting af dem, Kommissionen har foreslaaet.

Inden jeg forlader denne Side af Sagen, maa jeg maaske omtale det enkelte Ord, om hvilket jeg før sagde, at jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt Lovforslaget her har truffet den rette Formulering. Der staar i § 4 om Overpostmesteren i København, at han virker „som Chef for de under Overpostmesterembedet hørende Posthuse“. Saa-dan siger Kommissionsbetænkningen ikke. Den siger, at han virker som „Leder af det københavnske Postvæsen, der i postal Henseende udgør et Hele, i Spidsen for hvilket Overpostmesteren staar“. Dette er noget andet, thi Chefen for Posthusene er Postmestrene. Det er Kommissionens Mening, at den københavnske Postmester skal have samme Ansvar som de andre Postmestre i Landet. Det er Meningen at udvide deres Beføjelser, og der er ikke Tvivl om, at paa selve Posthusene og indenfor Postmestrenes Beføjelser er Overpostmesteren ikke „Chef“ for Personalet. Det er udtrykkeligt udtalt i Kommissionsbetænkningen. Jeg har en Smule Faderglæde overfor Formuleringen og er derfor lidt om over, at Sagen bliver gennemført helt, som den er ment. Der

staar nemlig, at der bør gives de københavnske Postmestre de Beføjelser, det er muligt at give dem efter de lokale Forhold, „at den Postmesteren udenfor København givne Beføjelse i sin Helhed overføres til Postmestrene i København, saaledes at Postmestrene som deres Personales Chef i deres Forhold til Overpostmesteren i København paa dette Omraade nøje kommer til at svare til Postmesteren i deres Forhold til Postinspektøren“. Nu er der aldeles ingen Tvivl om, at det ikke er Meningen med dette Lovforslag at slaa Benene fra Postmestrene i København, saa jeg er ikke i Tvivl om, at der her kun er Tale om en Formuleringssfejl. Jeg vil imidlertid bede den højtærede Indenrigsminister tage med Venlighed mod det, hvis der skulde komme et Forslag til en anden og, jeg tør sige, mere adækvat Formulering, hvorved det, som Kommissionen har tænkt sig, og som man af Bemærkningerne til Lovforslaget kan se, at Ministeren har villet følge, kommer bedre til sin Ret.

Ikke blot er Centralisation undertiden den rette Form for Forenkling af en Administration, men det er endog saaledes, at man under visse Omstændigheder, naar et vigtigere Hensyn taler derfor, paa visse Punkter maa opgive Forenklingen. Der er et meget betegnende Eksempel i saa Henseende i Kommissionsbetænkningen, nemlig Forholdet med Hensyn til Landpostvæsenet. Til at begynde med hørte jeg til dem, der afgjort mente, at Landpostvæsenet i vidt Omfang kunde lægges ud baade til Melleminstanser og de praktisk virkende Instanser, i samme Omfang nemlig som de øvrige postale Virksomheder. Under Kommissionsbehandlingen blev jeg imidlertid overbevist om det modsatte og er nu fuldt overbevist om, at vi har gjort Ret i at lade Landpostvæsenet i langt videre Omfang blive liggende i Generaldirektoratet end de øvrige postale Dele. Vi kan nemlig ikke nægte, at adskillige Sager, som i Virkeligheden faktisk er afgjorte i lavere Instanser, vil komme ind i Generaldirektoratet til formel Afgørelse for Landpostvæsenets Vedkommende; Forenklingen lider altsaa paa dette Punkt en vis

Rettelser.

- Sp. 4460, L. 3—4 f. o.: „et fjerde Postinspektorat“, læs: fire Postinspektorater.
— 4465, L. 7—8 f. n.: „Ordning. Ogsaa paa et andet Punkt gaar det ikke fuldt saa vidt, idet“, læs: Ordning, idet.